



# CON ONG

tuần báo trào phúng đời lập

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI

Số 29

10 tờ

Tuần lễ từ 12-7  
đến 19-7-1968

Chủ tiệm : MINH VỒ

Đầu bếp : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM : 101 VÕ TÁNH SAIGON

ÔNG NÓI :

KHIẾP QUÁ ĐI !! KHÔNG KHÉO MÌNH  
SAY SỐNG MẸ NÓ MẤT !!!



## cam ranh forrent

Các nhật báo Saigon xuất bản ngày 10-7-1968 đều đăng một cái tin của phóng viên tờ Telegraph mà Con Ong sao lục dưới đây :

**LUẬN ĐƠN.**— Nữ phóng viên của tờ Telegraph hôm qua cho hay, một sĩ quan cao cấp Hoa Kỳ ở Việt Nam đã tiết lộ với bà ta là Hoa Kỳ đã thuê căn cứ Cam Ranh và đã ký kết với Chính phủ Saigon về việc này. Và như vậy, theo lời nữ ký giả của tờ Telegraph, bất luận sau này giữa Hoa Thịnh Đốn và Hà Nội thu xếp ra sao thì căn cứ này cũng vẫn còn ở trong tay của Hoa Kỳ. Nữ phóng viên Telegraph cho hay rằng không được rõ thời hạn thuê đất này là bao lâu.

Nguồn tin trên đây đã được đài phát thanh BBC Luân Đôn truyền đi sáng 9-7.

Theo chúng tôi biết, các Chính Phủ Việt Nam Cộng Hòa trước đây đều đã phủ nhận việc cho thuê Cam Ranh hay bất cứ một

nơi nào khác trên lãnh thổ Việt Nam. Tin Cam Ranh đã cho Mỹ for rent, chúng tôi không hiểu chính phủ Trần văn Hương có phủ nhận không vì khi viết bài này cho thợ sắp chữ, chúng tôi chưa thấy phản ứng gì cả.

Tương cũng nên nhắc lại rằng suốt mười năm cầm quyền, cố Tổng thống Ngô đình Diệm đã không cho phép người Mỹ mua một tấc đất nào ở Saigon. Người Mỹ chỉ được phép thuê đất, thuê nhà của tư nhân. Mua đất của tư nhân cũng vẫn bị cấm chỉ. Sau khi Tổng thống Ngô đình Diệm bị các tướng lãnh lật đổ, giết chết, sự cấm đoán người Mỹ mua đất được... cách mạng luôn. Nghĩa là, Mỹ thả cửa tung đô la để mua đất ở Saigon làm nhà, lập cơ sở

Không còn gì đau đớn mĩa mai cho bằng cái cảnh người Việt Nam thuê đất của Ba Tàu Chà Và ngay trên đất quê hương

mình. Hầu như, một nửa Saigon là đất của Ba tàu, Chà và, Pháp... Ông Ngô đình Diệm đã biết nỗi đau đớn và mĩa mai đó, lấy nó làm kinh nghiệm xương - máu nên mới cấm chỉ người Mỹ mua đất ở Saigon. Ông Ngô đình Diệm, có thể, đối với các đảng phái Việt Nam và một số dân chúng, là người nhiều tội ác. Riêng việc cấm Mỹ mua đất, ông lại là người thiết tha với đất, với quê hương Việt Nam. Con Ong không ca ngợi một người đã chết. Vì ca ngợi ông Diệm vừa vô ích vừa mang tiếng... hoài Ngô chẳng ăn cái giải gì. Con Ong chỉ muốn nhắc lại một sự kiện nhân dịp Cam Ranh for rent.

Cam Ranh for rent ! Đó là niềm đau sót của những ai còn tha thiết với mảnh đất cội rễ này. Chúng ta đã for rent nhiều quá. Nhà cửa, vợ con, danh dự của chúng ta đã

for rent. Nay có cái hài càng thơm như chà chó là Cam Ranh lại for rent nốt thì chúng ta còn gì ! Con Ong hy vọng đây chỉ là một tin ba que xỏ lá của phóng viên ngoại quốc. Chúng tôi mong mỗi chính phủ Trần Văn Hương và riêng thủ tướng Trần Văn Hương, một người nổi tiếng là coi chủ quyền quốc gia như rất điều gì thiêng liêng nhất, giải thích cái tin Cam Ranh đã cho Mỹ for rent.

Cam Ranh mà for rent tức là Cam Ranh biến thành tô giới. Con Ong sợ rằng mai đây, chúng ta sẽ không dám vào Cam Ranh khi đọc câu : Cấm chó và người Giao Chi đặt chân trên đất Cam Ranh. viết trên những tấm biển, dưới ký tên ông Jack hay ông Fohn...

**GHI THÊM :** Trưa hôm nay, 10-7-1968, chính phủ ta đã phủ nhận tin này. Mừng quá xá.





### NÓI VỀ NGOẠI GIAO

Nhật báo Công Luận của nhà chủ nhiệm Tôn thất Đình, tuần trước, đã trích đăng một tin nhỏ nằm trong tuần báo « Aux Écoutes ». Tin nhỏ này mang cái tựa « SÀI GÒN TÌM BẢO ĐÀM Ở LUÂN ĐÓN ». Chúng tôi xin phép sao lục nguyên văn... bản dịch của Công Luận :

« Tòa Đại sứ Việt Nam ở Luân Đôn, đường Victoria, xúc động mạnh liệt. Có tin đồn tại các tòa soạn ở Luân đôn rằng, ông Harri man, trưởng phái đoàn Mỹ tại các cuộc « tiền thương thuyết » tại Ba Lê, có cho những người đối thoại hiểu rằng Mỹ khuyến khích việc thành lập tại Sài-gon một chính phủ Liên Hiệp quốc gia, với sự tham gia của các đại diện của VN và do một nhân vật chính trị trung lập làm TT.

Đại sứ VN tại Luân Đôn, Ông Lê Ngọc Chấn, xúc động sâu xa, có đến xin hỏi kiến tại Bộ Ngoại Giao Anh Quốc để biết tin này. Ông Đại sứ VN được Huân trước Chifont tiếp kiến và ông này quả quyết rằng không biết gì về những lời mà người ta đã gán cho ông Harriman. Có thật là Huân trước Chifont đã nói hết tất cả những gì mà ông biết chăng ? Nhân viên ngoại giao VN tỏ ra bị quan.

Vì không thể đến Ba Lê để « săn tin » mà khùng để lộ ra sự lo sợ của mình, và lại ông David Bruce, Đại sứ Mỹ ở Luân Đôn lại tránh mặt, nên Đại sứ Lê Ngọc Chấn phải nhờ đến vật thông tin viên Mỹ cho ông biết tin tức về việc này.

Nhưng để đối phó với các điều kiện hai có thể xảy ra, các nhà ngoại giao VN muốn rằng, ít ra Bộ Ngoại giao Anh quốc hứa hẹn cho họ hưởng một quy chế đặc biệt nếu ngày nào đó, họ bắt buộc phải lưu vong tại Anh quốc.

Chắc chắn rằng, các nhà cầm quyền Anh sẵn sàng tỏ ra rộng lượng và theo như truyền thống, họ có thể chấp nhận cho người VN cái mà theo ngôn ngữ ngoại giao gọi là « một số đề dăng và lịch sự ». Nghĩa là, nếu họ « đóng đô » ở Anh quốc thì sẽ được miễn đóng thuế lợi tức.

Khi đọc xong tin này, Bộ Ngoại Giao ở Sài Gòn đã nhón nhào như gà con gặp điều hâu. Theo chúng tôi biết, Bộ Ngoại Giao đã đánh một phát tô lô phôn ra nhật báo Công Luận hỏi xem, nếu có tuần báo « Aux écoutes du monde » thì cho Bộ mượn. Và nhật báo Công Luận đã cho Bộ mượn làm phúc để Bộ dùng kính hiển vi khảo sát sự hèn hạ dễ tiện của một đại sứ ở Luân Đôn.

Bài này không nói về sự diễm nhục của những người chống Cộng phải hứng chịu do đại sứ Lê Ngọc Chấn gây ra. Bạn đọc hãy chịu khó coi « Phú De Giao Chi » của Nã Cầu để thấy Nã Cầu quảng cáo trông bắt chố vào cô kẻ đầu hàng trước khi chiến cuộc nổ ra. Bài này chỉ nói về sự mơ hồ của Bộ Ngoại Giao và những lời tuyên bố chủi bố những lời tuyên bố của các ông mần gọi gọi hay những ông lớn mỗi lần xuất ngoại. Bạn đọc hãy đọc kỹ màu tin trên đó thấy rõ sự thâm trầm của nền ngoại giao, Giao Chi. Chúng tôi không công kích ông Tổng trưởng Trần Chánh Thành. Bởi gì không phải nền ngoại giao của chúng ta mới là tội. Nó đã là tội từ lâu. Kể như nó là tội từ những giọt nước mắt của ông Trần Văn Đôn năm nào tại Genève. Có dịp chúng tôi sẽ nói nhiều về sự tác trách của các ông đại sứ, sự dặt người không đúng chỗ và sự thiếu sót một trường huấn luyện ngoại giao của Giao Chi ta.

Bài báo « đối lập » này hiện nhất kể từ khi CON ONG xuất bản. Chúng tôi hy vọng, nhân tại Trần Chánh Thành sẽ vận dụng hết khả năng để chấm dứt sự mơ hồ của nền ngoại giao Giao Chi và chặn đứng mọi sự tuyên bố chủi bố tuyên bố của quý đảng đại sứ ở nước ngoài. Chúng tôi chờ đợi ông Trần Chánh Thành hành làm đẹp cho nền ngoại giao VN

minh vô đòi thoại với nhà nước bép nhỏ đòi thoại với nhà bép

### KHI NỒI NIÊU XOANG CHẢO CHẠNH LÒNG NHỚ VÀ NGHĨ TỚI CÁC ĐẢNG PHÁI GIAO CHI

Ông Trần Văn Đôn thực sự đáng cáo phó cuộc đời chính trị của ông ta khi ông... lại (!) mần đăng trưởng cái đảng Liên Minh Xã Hội Cách Mạng, một đảng ở lớp của một sự tổng hợp các đảng phái, khối đóng, lực lượng, mặt trận ở Giao Chi. Thuở ông Trần Văn Đôn phom phom mở máy Mặt Trận Nhân Dân Cứu Nguy Dân tộc, người ta đã đoán được cái mệnh yếu của tương lai chính trị của ông. Nay thì thực sự cuộc đời chính trị của ông Đôn đàng cáo phó trên... Công Luận ! Và chúng tôi xin có lời chia buồn.

Nhưng ông Đôn, dù sao, cũng chỉ là thứ chính trị gia bất đắc dĩ, thứ bất mần êm ái nhầy vô chính trường dễ lấp vào khoảng trống quân sự chẳng mấy tài ba. Chúng tôi không hiểu tại sao ông Trần Văn Đôn có thể là người hùng của 1-11-63 ? Chắc chắn ông Tr-v-Đôn đã bằng lòng núp vào cái bóng râm « Giùm đóc chính trị ». Bài này không nói riêng về sự nghiệp chính trị đã tịch, đã mặc niệm hồn chính phủ của ông Đôn mà chạnh lòng nghĩ tới các đảng phái Giao Chi.

Hãy tưởng tượng các đảng viên hùng hùng hồ hồ của các đảng, các lực lượng các mặt trận hăng đi cái mồm đã về châu tổng thống anh minh Nguyễn văn Thiệu để nghe hiểu thị, nghe vài lời khuyên bảo như là con nghe cha dạy dỗ ấy. Hãy tưởng tượng những cái tai bành rộng để ghi lời vàng ngọc vào bao tử, những cái mũi hít hà mùi « pôn », những con mắt chớp lia lịa cảm động. Và hình dung ra sự thâm, sự rách bươm của đảng phái Giao Chi.

Đảng phái Giao Chi ta đã rách bươm từ hồi ông Ngô Đình Diệm. Ai cũng biết, trừ một vài đảng bự lập chiến khu chống « Nhu Diệm », còn thì « lãnh lương » hết. Ông Diệm khinh bỉ đảng phái Giao Chi từ đó. Ông biết có nhiều đảng mà đảng viên chỉ xuất hiện trên danh sách để lãnh lương nhưng ông vẫn thí hủi. Những kẻ chống ông Diệm, sau này có người làm tới chức Bộ Trưởng như ông Phạm Thái cũng đâm ra hèn, phục Nguyễn Khánh ra rít. Không thể kết luận rằng các bộ đi chiến đấu, lập đảng vì kiếm chác địa vị. Nhưng lý tưởng của các bộ quá là còm cõi. Các bộ tuyên bố đối lập gồm lăm. Mỗi đảng phái ở Giao Chi đều có một cái rốn đối lập to bằng quả cam Cao Lãnh. Nhưng, những cái rốn đó đã xẹp lép dần đi, hết lối và biến thành những cái sẹo chân từ khi các đảng phái, mặt trận, lực lượng liên minh mí nhau để cách mạng xã hội... châu tổng thống anh minh !

Đó là vết sẹo nham nhở của đảng phái Giao Chi ? Đó là sự thâm mệt của đảng phái Giao Chi ? Đó là diễm son của đoàn kết sau lưng Nguyễn tổng thống ? Đó là công trình của mông xừ Mườì Hường ? Hay đó là đức độ của tổng thống anh minh đã bung tay tách một cái đề đảng phái Giao Chi quý... ?



Sau phát triển và bay bươm của chí sĩ Minh Võ, chủ tịch Hội Đười Ươi, là phát triển vấn huế dạng của trang quốc mẫu Tháp Thành chủ tịch Hội phân Giao Chi. Liền ngay đó, một cuộc họp báo tâm tình được diễn ra. Những sợi lông chân cùng những sợi lông nách của nhị vị chủ tịch đã phơi rõ rệt dưới ống kính của báo chí quốc tế. Tổng Thống Johnson đã nhiệt liệt ca ngợi câu trả lời của trang quốc mẫu Tháp Thành khi người ta hỏi có nghĩ gì về hai ông Thiệu, Kỳ.

Dù sao đi nữa, sự liên minh để làm cách mạng xã hội của các đảng phái lực lượng, mặt trận, khối đóng Giao Chi cũng là một sự kỳ lạ hiếm xảy ra ở nước non này. Vàng, thật vậy, quả thế, mỗi chính đảng ở Giao Chi thường chia làm ba mươi sáu hệ phái. Đại Việt thì có Đại Việt quan lại, Đại Việt Hà Thúc Ký, Đại Việt Nguyễn Tôn Hoàn, Đại Việt Đặng Văn Sung, tân Đại Việt. Riêng tân Đại Việt lại có tân Đại Việt Trương Đình Dzu và tân Đại Việt... không phải khuyên mà Trương Đình Dzu ! Đặc biệt nhất là Đại Việt Đặng Văn Sung.

Chỉ có Nguyễn Ngọc Tú ngậm tầu lương công công, rĩa lún phún, nguyên tổng giám đốc thanh niên thao và Đặng Văn Sung mà cũng thành một hệ phái Đại Việt mới thân sâu quý khốc chứ là Đại Việt đã vậy. Việt Nam Quốc Dân Đảng ra sao ? Hơi đồng hệ phái. Ông Vũ Hồng Khanh và Nguyễn Hòa Hiệp đều nhân danh tổ sư Việt Quốc ra tranh chức tổng thống. Đến nỗi, đảng viên Bùi Xuân Giao phải cầu gọi hồn liệt sĩ Nguyễn Thái Học. Và liệt sĩ Nguyễn Thái Học đau đớn nói rằng : « Ôi sau này, Việt Quốc không còn là Việt Quốc nữa ». Sau Nguyễn Thái Học, Vũ Hồng Khanh đã át giọng Nguyễn Trường Tam bằng ngón... đa sát. Rồi làm hỏng đại cuộc vì những cái ghé quốc hội 1946 Vũ Hồng Khanh, ông giáo làng ấy, đã không thức thời một chút nào. Khi cách mạng 1-11-63 thành công, Việt Quốc đã chia phe giành nhau tướng niệm đồng chí Nguyễn trường Tam. Ông Vũ Hồng Khanh, hồi ấy, kéo cả đại binh gồm vợ kế, con cái, đảng viên và ma rì sến xuống phố đã đảo cái hệ phái kỷ niệm văn hào Nhất Linh ở vườn Tao Đàn : Ấy đó, một cái đảng đã có những sự lung củng của nó Nay các đảng, lực lượng, mặt trận, khối đóng liên minh và bầu ông André Trần Văn Đôn làm đảng trưởng, thì đúng là phép lạ đã gi p tổng thống anh minh Nguyễn văn Thiệu.

Vàng, thật vậy, quả thế, uy đức của tổng thống Thiệu thật vĩ đại. Chỉ cần bung tay tách một cái cho mông xừ Dix Points. Và mông xừ Dix Points chỉ cần ới một tiếng, các đảng phái lực lượng mũ mưng xênh xang, kéo về dinh Độc Lập quy mọp. Tổng thống Thiệu dạy bảo vài lời. Lập tức, mấy hôm sau, đảng phái Giao Chi liên minh liền tù tì. Muốn sống để đớp hít cần phải đoàn kết ra rít. Chia rẽ lúc này là bỏ bu. Đoàn kết là yêu nước. Bởi lẽ đó, các đảng phái Giao Chi, sau những tháng năm ngáp vật, sau những tháng năm gai mun ghê ruối, sau những tháng năm « ngđi, buồn gái dái lẩn lẩn » đã liên minh với nhau. Chí sĩ Minh Võ, nhân danh Hội Đười Ươi, thay đổi thái độ và gửi điệp văn ca ngợi sự xiết chặt hàng ngũ sau lưng Tổng Thống của các đảng phái Giao Chi. Ông cũng mong Tổng Thống cho mở gặp trường đua ngựa Phú Tao. Tiền lời của trường đua dùng làm tiền nuôi các người anh em đã liên minh cách mạng xã hội.

Điệp văn của chí sĩ Minh Võ gây một sự sôi nổi cho báo giới trong nước. Tuần báo « Nọc Độc » do ông Sức Mấy chủ biên với bút hiệu Ma Cà Chóp đã làm một quả phỏng vấn chí sĩ Minh Võ. Jác giá «Giao Chi For Rent» bèn ghi chép ra đây.

— Thưa ông chủ tịch, tại sao ông lại đề nghị lấy tiền «xâu» của trường đua để nuôi các đảng phái Giao Chi?

— Trước hết, ta nên dùng thuyết chính danh. Chúng ta có khá đồng chủ tịch. Chẳng hạn chủ tịch thượng viện, chủ tịch hạ viện. Tôi là chủ tịch viện Đười Ươi.

— Không Hội mà lại là Viện ?

— Đòi một tí cho nó «a la mốt».

— Vàng, thưa ông chủ tịch Đười Ươi Viên, tại sao ông lại đề nghị lấy tiền «xâu» của trường đua để nuôi các đảng phái Giao Chi ?

— Chỉ có tiền đó là tiền sạch sẽ. Không lẽ nhà nước lấy công quỹ ra nuôi đảng phái. Sài tiền công vào việc riêng là tham nhũng. Tổng thống ta đang nhân ga điệt tham nhũng. Từ nay tới ngày người qua Mỹ xã giao, khối tên tham nh... cứ bự sẽ phải đền tội.





phóng sự  
sống sượng

**thương sinh**

— Ngoài mục đích đó, chắc ông chủ tịch Đuôi Uoi Viện còn «vi đề» vào cái khác nữa chứ?

— Đúng. Các cố gắng nào tranh đấu để không được hưởng cái gì Bạn đã biết đó, tôi là tay đánh cá ngựa. Xuất xứ của đời tôi là tay ăn bám vợ đi đánh cá ngựa. Cũng như xuất xứ cuộc đời ông cố vấn Ma Cạo của tôi là giữ xe đạp hội chợ và rửa cầu tiêu...

Tự nhiên, chí sĩ Minh Võ cảm khái:

— Tôi không hiểu tại sao những thằng đi làm cố vấn, quân sự đều có những xuất xứ ma cà bông ma cà cúi lúi húi vườn hoa, ông Cẩm bắt được hỏi nhà mày đâu thế! Từ Xnân Thu chiến quốc đến nay, bọn cố vấn đều là bọn khốn nạn, mất dạy.

Rồi tiếp tục câu trả lời:

— Tôi là tay đánh cá ngựa. Tết con Khỉ năm nay, bọn Việt Cộng cu ly nó về Sài Gòn diễn cái trò «vỏ đậu nẫu hạt đậu» một cách tàn nhẫn. Do đó, nhà nước cấm mở trường đua Phú Thọ. Ôi, cấm nhầy dăm, cấm xi nê ma tôi cóc cần. Chứ cấm trường đua tôi đau khổ và phần nô quá. Tôi đã trút sự phẫn nộ đó vào bè lũ Việt Cộng. Tiên sư cha Việt Cộng, chúng mày không được nhầy dăm, đánh cá ngựa nên chúng mày ghen ghét, chúng mày về Sài Gòn tác yêu tác quái hai quần đê nhà nước ông đóng cửa nhầy dăm và trường đua Phú Thọ. Sinh ra đời rồi tôi có bốn giai đoạn: Sinh, Lão, Bệnh, Tử. Có tranh đấu ghê gớm thì cũng chỉ tranh đấu cho ngủ thoải tức là Ăn, Ngủ, «Yêu Đàn Bà Ra Rít», Đi Cầu và đọc tuần báo Con Ong. Ngoài ra là nhầy dăm, xi nê, trường đua, xi nê, Chuồng Chó. Chứ còn làm cái quán gì đây. Tiên sư cha Việt Cộng, chúng ông tiêu diệt chúng mày để được hít thở không khí tự do, dân chủ và nhầy dăm đi chơi cá ngựa. Nay mày ghen ghét mày phá thói, ông cóc được đi chơi cá ngựa, ông buồn quá, ông thất nghiệp chẳng có gì để làm thì ông cầm thù mày đó, Việt Cộng à!

— Thưa ông chủ tịch, chắc trước đây ông không cầm thù Việt Cộng?

— Có chứ tôi cầm thù bằng mõm, cầm thù vậy vậy thôi. Từ khi Việt Cộng nó dờ dờ nhà giết dân, pháo kích bữa bãi, tôi mới cầm thù thật sự.

— Nếu như nhà nước không đóng cửa các nhà nhầy dăm và trường đua Phú Thọ, ông có cầm thù Việt Cộng không?

— Không.

— Tại sao?

— Tôi bán đi nhầy dăm, đánh cá ngựa, làm quái gì còn thì giờ để cầm thù Việt Cộng.

— Vậy ông có nghĩ rằng đóng cửa nhầy dăm và trường đua Phú Thọ là một điếm trong quốc sách chống Cộng không?

— Nghĩ mạnh đi chứ.

— Thưa ông chủ tịch Đuôi Uoi Viện, nếu trường đua Phú Thọ không đủ nuôi sống đảng phái Giao Chi thân phục nhà nước thì nên làm cách nào để họ sống phong lưu mà quên đối lập nhà nước?

— Mở lại cửa Bình Khang!

— Ông chủ trương bán tròn điểm nuôi miệng chính khứa à?

— Vâng.

Xin ông giải thích?

— Chính khứa Giao Chi, vốn là lũ bất tài vô tướng. Nhưng bọn họ lại cứ tưởng họ là những cái rốn của tổ quốc. Nhiều chính khứa đã nhảy lên, bần độc chính trường. Nhưng họ đã làm được gì? Đớp hít và phá hại. Những kẻ không có số tham chính thì cấu sừng bò, lập đảng đối lập và tuyên bố lem nhem cốt ý bôi bẩn những người đang chấp chính. Nhiều đứa ra ngoài nước còn phẫn bội cả Dân Tộc bằng những câu nói ba que xỏ lá. Chúng lại sắp ngựa lia lia. Nay nói thế này, mai cải chính thế khác như ký nhà ông Phan Quang Đán ấy. Miệng chính khứa (chú ý: những người tư cách, Con Ong gọi là chính khứa) tôi thiết tưởng

còn bản hơn tròn điểm. Nay ví tròn điểm với miệng chính khứa đã là một sự bán cho tròn điểm. Thì bán tròn điểm nuôi chính khứa là... chính nghĩa chứ sao.

Chí sĩ Minh Võ, chủ tịch Đuôi Uoi Viện, còn bày tỏ nhiều ý kiến mê ly, rùng rợn về các đảng phái: thân phục triều đình nhưng tác giả «Giao Chi For Rent» không dám ghi chép hết. E rằng sẽ bị các cụ chính khứa du côn đón đường đánh bổ mẹ. Hơn nữa, bắt tội cụ Nam già đọc và trình xếp cũng vất vả và chân lấm tay bùn cho cụ. Tác giả trình bày qua loa vài nét để nói rõ hơn lập trường của Đuôi Uoi Viện và Phấn Giao Chi Viện được mệnh danh là lưỡng viện Đuôi Uoi.

Bây giờ, nói về những hoạt động của lưỡng viện này. Trước hết, trang quốc mẫu Thập Thành, chủ tịch Phấn Giao Chi Viện dịch thân xuống ngã ba chuồng chó làm một phát lạc quyền để cứu trợ các nạn nhân chiến cuộc. Sau hai ba quả biến cố đau thương do Việt Cộng gây ra, nhiều gia đình đã lâm vào con đường neo nhóc, khăn gói quả mướp tới các trạm tiếp cư. Ôi, có hoạn nạn mới thấy đời sống ở các trạm tiếp cư. Tình thương của đồng bào chỉ đầy nồi cơm thôi, quý vị à! Cứ mất của là thấy thiệt thòi, đau sót. Ấy vậy mà những thằng khốn nạn, những con chó quen ăn cứt, còn ăn chặn, ăn xén của đồng bào nạn nhân. Nhật báo Công Luận đăng vạch mặt chỉ tên bọn chó ăn cứt ở Nha Trang. Nhưng tác giả «Giao Chi For Rent» lấy làm một sự bực mình vì Công Luận chỉ nhẹ nhàng «ai đó» ăn cứt chứ không điếm rõ tên tuổi. Tất cả những thằng tham những đầu là chó ăn cứt. Đồng bào cháy nhà, chết người thân yêu, mất hết của cải, khổ sở khốn cùng đường ấy mà chúng nó còn nở ăn chặn, ăn xén. Hình phạt nào cho bọn kèn kèn của đau khổ này?

Giữa hội trường Chuồng Chó, trang quốc mẫu Thập Thành bày tỏ sự phẫn nộ:

— Hình phạt nào cho lũ khốn kiếp này? Chính phủ không nên đưa chúng ra tòa, mặc dù nền dân chủ của chúng ta là nền dân chủ pháp trị... Chúng ta không nên mất thì giờ với bọn ăn cắp của cứu trợ. Hãy buộc đá vào thân thể như nhớp của chúng và buông lỏng. Đạn bắn chúng, phỉ đạn. Dao đâm chúng, bần dao. Chỉ còn mỗi cách cho chúng trôi sông.

Trang quốc mẫu phóng tay hét lớn:

— Chị em nghĩ sao?

Năm nghìn chị em Chuồng Chó phát biểu chung một ý kiến:

— Nền lăm.

Một người đề nghị:

— Hãy thả khi ở sở thú về rừng và bắt nhốt những thằng ăn chặn của cứu trợ vô chuồng sắt. Con em chúng ta sẽ tới sở thú, liệng đá vào chúng. Và chuồng khỉ đổi tên là chuồng chó. Xã hội Chuồng Chó chúng ta không bần. Chuồng Chó phải là xã hội của bọn tham những khốn nạn.

Một người phản đối:

— Chúng ta làm quái gì có con.

Người đề nghị bèn nghệt mặt ra:

— Ở nhầy!

Cuộc tranh luận về hình phạt cho tham những bống biển thành một trò tếu lâm. Cứ y hết cuộc bài trừ tham những của chúng ta ấy, các cụ à!

(KỶ SAU TIẾP)

**TRONG HỌ NGOÀI LANG...**

**MỒ BÁO rêu rao**

« Mồ này cả tiếng lại dài hơi  
Mần cán ra tay chẳng phải chơi  
Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi  
Kim thanh chuyển động khắp đôi nơi »

Lốc cốc cốc...  
Lốc cốc cốc...  
Lốc cốc cốc...  
Trình bà con làng nước hay:

**CUỘC VẬN ĐỘNG CỦA MÔNG XÙ CU ĐEN**

Mông xù Cu đen Hồ Văn Đông đang âm thầm làm một cuộc vận động lớn sau khi đăng lời tuyên bố của nhà giám đốc chính trị Trần Văn Đôn rằng: «Tôi không viết báo Công Luận nữa vì Công Luận không hợp với lập trường của tôi». Ý muốn nói Công Luận thương mại quá. Tuy nhiên, ông Đôn vẫn cứ là giám đốc chính trị của Công Luận! Bởi vậy, mông xù Hồ Văn Đông mới quyết tiến vận động để mông xù Tôn Thất Đình bay khỏi chức nghị sĩ nếu mong xù

Đính khối làm báo. Nghe đâu hơi kẹt. Vì mông xù Đông là đàn em của mông xù Đặng Văn Sung. Mà nếu cuộc vận động thành công, mông xù Sung, cũng té nhào. Anh ngã, em nâng hơi khó đấy nhé! nhưng anh ngã, dù có bỏ cả trang rao vặt đỡ em, em vẫn hóc hác. Hóa cho nên cuộc vận động tạm hoãn.

**NGHỊ HIẾN MỜI MÈO ĐÓP**

Khoảng 8 giờ thiếu 20 phút, ngày 8-7 Mồ này thấy nghị Nguyễn Gia Hiến với ngón võ đại đoàn kết Hồ Nai-Gia Kiệm, com lê đình huỳnh, dẫn một ông Mèo vô quán cơm Giao Chi Ngọc Hương ở đường Gia Long, leo lên lầu, đóp bê thui trong gừng. Không biết có bàn chuyện tương lai Việt Nam không? Nếu có, theo Mồ này, nghị Nguyễn Gia Hiến phải dẫn ông Mèo tới xóm mới đóp thịt chó và đấu hút chuyện chống Cộng trong đĩa mằm tôm mới hợp tình, hợp cảnh.

**NGHỊ BÀ PHAN NGUYỆT MINH ĐANG TẬP CƯỜI**

Thấy báo CON ONG cù mãi mà mình vườn không chịu cười, bà Phan nguyệt Minh mới thủ mí lý ông Tổng dục (Tổng Trưởng Văn Hóa Giáo Dục) Nguyễn Văn Thơ rằng:

Minh ơi, chúng nó ngu quá, không làm em cười được.

Ông Tổng dục nháy mắt:  
Tại chúng nó không tìm thấy yếu huyệt của mình đó mà.

Bộ mình biết tiểu huyệt của em à?

Ừa.  
Sức mấy,  
À, muốn hả, tôi làm cho mình cười hình hích bi giờ.

Làm đi!  
Ông Tổng dục bèn «đi» lẹ. Và chỉ thấy bà nghị «ứ hự» chứ không thấy cười. Thì ra cười khó thật dù chọc đúng tiểu huyệt. Thế mà cụ Nguyễn Văn Vĩnh cứ bảo «An Nam ta cái gì cũng cười. Người ta khen cũng cười, chê cũng cười. Nghe răng hi một tiếng, mọi việc hết nghiêm trang»

Trình bà con làng nước hay.

Lốc cốc cốc...  
Lốc cốc cốc...  
Lốc cốc cốc...



# NOC ĐOC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐUÔI ƯƠI

Chủ nhiệm MA CÀ CHỚP Chủ bút MA BÙN Giám đốc chính trị MA CẠO

## GIỚI NÔNG DÂN NHẬN XÉT về những con heo mới

SAIGON Theo tin của hãng AP đánh đi từ Saigon vào hồi đầu tháng rồi, thì Tổng Thống anh minh đang định thay thế vào khoảng từ 50 đến 100 quận trưởng, và một số trong 44 tỉnh trưởng. Mục đích của kế hoạch thay thế rộng lớn này, là nhằm phát động một chiến dịch quan trọng chống tham nhũng trong quân đội, cũng như trong guồng máy hành chính quốc gia.

Nguồn tin trên còn báo rằng trước đây, có nhiều cố vấn Mỹ đã từng tố cáo nhiều Tỉnh Trưởng, quận trưởng đã bỏ tiền ra mua chức vụ của họ. Văn nguồn tin này nói tiếp: có tin đồn một tỉnh trưởng trong vùng Cửu Long đã bỏ ra sáu triệu để mua chức tỉnh trưởng. Và chỉ trong sáu tháng, chẳng những ông ta kiếm đủ vốn, mà còn có lời. Nghĩa là tỉnh trung bình,

mỗi tháng ông phải đớp trên một triệu!

Được tin sắp thay đổi nhiều quận trưởng tỉnh trưởng, bản báo chủ nhiệm bèn cử đặc phái viên Ma Tít về nông thôn thăm dân cho biết sự tình.

Khi về, thằng Ma Tít báo cáo: Có lần, nó tới thăm một nông dân. Cho ông ta biết chính phủ đang định thay nhiều tỉnh trưởng và quận trưởng, để chấm dứt nạn tham nhũng. Rồi hỏi ông ta có mừng không? Ông này khóc rống lên một hồi, rồi mếu máo, chỉ vào đàn heo mà rằng: Cứ xem đàn heo của tôi thì rõ. Khi tôi mới mua về, chúng ăn, dữ lắm. Cái gì chúng cũng ăn có khi ăn cả phân! Nhưng sau mấy tháng, khi đã béo mập, chúng bắt đầu ăn ít. Và bây giờ thì đỡ lắm. Kể xong, lại khóc rống lên, và than:

Nếu bây giờ ông đổi những con heo này bằng heo mới, thì tôi chịu sao thấu.

Nghe thằng phái viên Ma Tít báo cáo xong, cả tòa soạn không khóc, mà cười hộc lên như chó sủa.

## hãy đem mấy thằng khốn lịn này ra pháp trường mà bắn



Người quân tử  
bịt mũi mà đọc

Hôm rồi, một nhật báo ở Thủ Đức đăng tin và hình ảnh về một cuộc biểu tình đả bảo Cộng Sản, ủng hộ Quốc Gia, của các sinh viên và Việt kiều ở Pháp. Tờ báo này đặt câu hỏi rằng tại sao những hình ảnh và tin tức quý giá đó không được phổ biến rộng rãi, mà bị « im » đi?

Hôm sau, ông xếp báo chí của Bộ Ngoại Giao đã với đại diện tờ báo đó tới văn phòng mà giải bày tâm sự rằng: Về cái vụ biểu tình này, Bộ Ngoại Giao chỉ nhận được có một bộ hình, nên không đủ hình để gửi cho các báo.

Cái sự giải thích kể trên nó khó nghe lắm. Thời buổi tiến bộ bây giờ hôm nay, chẳng có mẹ gì, người ta còn làm thành hình được. Huống hồ đã có một bộ hình, mà không làm thành nhiều bộ được hay sao?

Chẳng qua chỉ vì hình ảnh chống Cộng, nên người ta dèch khoái phở biển. Giả thử có một ông lớn đang khom lưng bắt tay Đại Đế Johnson, thì chắc là hình ảnh đã được rủa ra ề hề, chó ăn không hết!

## CÁC TƯ TƯỞNG LỚN ĐỀU GẶP NHAU CÁI ĐỐP

Trên « Con Ong » số trước (số 28), trong bài tường thuật cuộc hội thảo của Hội Đuôi Ươi về hiện tình đất nước, Ma Cà Chớp có tự xưng mình là chính khứa của một đảng lớn. Chủ tịch Minh Võ bèn hỏi đảng đó có đổi lập không? Ma Cà Chớp trả lời rất oanh liệt rằng: « ĐỔI LẬP HAY KHÔNG LÀ TÙY KHÁCH HÀNG...! »

Nghe câu trả lời kể trên, các hội thảo viên, và hội viên hội Đuôi Ươi chửi Ma Cà Chớp như chó. Báo đảng gì mà bản thế?

Ai ngờ, theo báo Chính Luận, số đề ngày 5-7-58, khi tường thuật cuộc ra mắt báo chí của một đảng mới, gọi là « Liên Minh Dân Tộc Xã Hội Cách Mạng » đã ghi lại rằng: Trong lời mở đầu, một ông nguyên ba sao, Chủ Tịch của Liên Minh phát ngôn như sau: « LIÊN MINH ÚC

HỒ HAY ĐỔI LẬP VỚI CHÍNH QUYỀN LÀ CON TÙY THUỘC THAI ĐỘ CỦA CHÍNH QUYỀN ».

Chắc độc giả đã thấy ý nghĩa 2 câu tuyên bố của « chính khứa Ma Cà Chớp » và « chính khách ba sao » giống hệt nhau. Có nhiều người tưởng rằng bọn Con Ong xỏ lá, đã mượn lời của Ma Cà Chớp để chửi xéo ông ba sao. Nói như vậy thì oan quá. Bởi ông ba sao tuyên bố sáng thứ năm 4-5, trong khi báo Con Ong phát hành chiều thứ năm 4-5. Nghĩa là khi ông ba sao phát ngôn thơn tho như trên thì « Con Ong » đã in xong rồi « Con Ong » đâu phải thấy bói mà có thể biết trước đề nghị.

Vậy thì, chỉ có thể kết luận là các tư tưởng lớn đã gặp nhau. Tư tưởng của chính khứa Ma Cà Chớp, và của chính khách ba sao đã gặp nhau, đã y hệt như nhau!

SAIGON Nha báo chí Bộ Thông Tin mới mở một cuộc tiếp xúc với Báo chí Việt Ngữ, để nhắc nhở đừng làm sự dơ dáy.

Trong buổi tiếp xúc này, ông Giám Đốc báo chí đã bốc thơn rằng trái với sự e ngại của một số người (không hiểu trong số này có những đứa nào, tên tuổi là gì) báo chí VN đã tỏ ra rất đứng đắn. Rất xứng đáng để khỏi bị kiểm duyệt. (Bọn « Con Ong » chẳng khoái lời bốc thơn này. Vì sợ đi báo chí nước này khốn lịn, chỉ tại chế độ kiểm duyệt. Nếu không bị bịt mồm bịt miệng từ thời nó đến thời kia, báo chí An Nam ta đứng đắn từ khuya rồi).

« Ông Báo Chí » còn cho biết: « chính phủ cũng có thể tự hào là đã ra quyết định bãi bỏ kiểm duyệt ». Xin lời « ông báo chí » nhé. Chính quyền chẳng nên tự hào về cái vụ bãi bỏ kiểm duyệt. Đáng lẽ chính quyền nên tự xấu hổ vì đã dẫm bở nó lên hiến pháp, khi cố duy trì kiểm duyệt mãi tới 1-6 mới bãi bỏ. Hiến pháp đã bắt bỏ kiểm duyệt, là phải bỏ. Bắt buộc phải bỏ. Không bỏ là coi thường luật pháp. Thằng lẩn nó ngu dốt, và bẽ bối, nếu coi thường luật pháp, còn có thể tha thứ được. Chính quyền mà ngang nhiên đập lên luật pháp và hiến pháp, thì dèch ra cái gì cả. Đặc biệt hơn nữa, thời đó, Thủ Tướng là luật sư. Giám Đốc báo chí là luật sư, thế mà coi hiến pháp như « pha » cái, ấy mới đáng tự hào!

Nhưng thôi, chuyện cũ, nói lại làm chi. Nói chuyện bây giờ phải hơn.

Cũng trong cuộc tiếp xúc kể trên, « ông Báo Chí » còn cho biết: « Có một số người đã thậm thọt đề nghị tái lập chế độ kiểm duyệt. Nhưng Bộ T.T. đã trả lời nếu ai muốn thì cứ việc viết đề nghị lên báo ».

Bộ T.T. làm vậy là phải lắm. Đó chính là cái đáng tự hào. Hãy cứ để cho mấy tên thậm thọt khốn lịn ấy đưa đề nghị lên báo, để cả làng báo đánh bẻ mặt nó ra. Không hiểu chúng là những đứa nào, ăn uống cái gì mà thời buổi này còn dám mở mồm đưa đề nghị tái lập kiểm duyệt.

Những tên khốn lịn này phải đem ra pháp trường bắn bỏ. Tai sao? Vì chúng ta chống tham nhũng, đòi bản tham nhũng. Trong khi chế độ kiểm duyệt đề ra và bảo vệ tham nhũng. Ngày nào có kiểm duyệt, tham nhũng (nhất là cỡ bự) tha hồ ăn no ngủ kỹ. Báo nào tố tham nhũng, tham nhũng sẽ dùng áp lực, bắt kiểm duyệt đục mẹ nó đi, thế là yên.

Vậy thì, đứa nào đòi tái lập kiểm duyệt, chính là kẻ muốn bảo vệ tham nhũng. Hãy mang ra pháp trường mà bắn bỏ.

N.Đ



Chỉ bốc thơn  
Không bốc thối  
Bổ đũa nào nói dối

### CHÍNH RANH

Ông Nghị « trâu ăn » Ngoại Trưởng Thành, vừa làm một quần khá bay bướm, đó là việc đổi tên cho bọn khốn kiếp vẫn tự xưng là « Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam ». Mẹ kiếp! bọn ăn cướp, giết người, đĩ nhà dân lành, mà gọi là « giải phóng ». Thế cho nên, việc thay tên cho chúng là cần thiết. Đáng lẽ phải làm từ khuya rồi mới phải. Đều đến bây giờ mới mần, là muộn lắm rồi đấy. Bởi vì, khi người ta đã quen với một cái tên nào, mà đổi lại, thì mệt lắm.

Các cụ có biết bọn Cộng Sản nó vẫn gọi chúng ta bằng cái tên gì không? Ngày xưa, nó gọi là « Mỹ Diệm ». Đến khi Diệm chết, mấy Tướng quân cầm quyền đá nhau xoành xoạch, khiến chúng không kịp đặt tên, nên gọi chung là « Mỹ nguy » chúng gọi mình là « nguy » mà mình cứ gọi chúng là « Mặt Trận Giải Phóng » là « Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa », là « Chính quyền Bắc Việt » v. v. v. mà chẳng hề biết nhục!

Vậy thì, trở lại cái vụ dùng danh từ mới: « Cộng Sản Bắc Việt » và các tổ chức lực lượng trợ lực hoặc phụ thuộc » để chỉ Cộng Sản B.V. và bọn M.T.C.P.M.N hay « Liên minh dân tộc dân chủ hòa bình », là việc làm cần thiết. Tuy cái tên đó có vẻ dài lê thê, và còn phiền quá. Dầu sao, đã biết nghĩ tới cái vụ chính « ranh » cũng là khá rồi. Bởi vì, làm chính trị mà trước tiên không nghĩ tới chuyện « chính danh », là dèch biết mần chính chị chính em gì ráo.

Cách đây hai ngàn năm: Một hôm, Thầy Tử Lộ hỏi Đức Khổng Tử rằng:

— Giá như vua nước Vệ cậy thầy sửa việc chính-trị, thì thầy làm việc gì trước?

Khổng Tử trả lời: — Tất cả chính danh hồ. ( ắt là phải sửa cái danh cho chính )

(Xem tiếp trang 5)



# TIN TỨC... MÌNH



## LẠI MỘT VỤ ÔNG NÓI GÀ BÀ NÓI VỊT

Số tử vi của Bác Thủ Hương chắc bị cái sao « tang môn » nó ăn ngữ, nên chuyên môn bị nạn và miệt.

Nội Các vừa trình làng, tuyên bố chống Cộng ra rít, thì bất ngờ, từ bên Mỹ, một con « Quốc lòng tong » dở thói, đòi thương thuyết với địch.

Thế là một vụ ông nói gà, bà nói vịt.

Mấy hôm sau, có người hỏi bác Thủ Hương có nên ném bom Hà Nội, để trả đũa các vụ pháo kích vào Saigon hay chăng? Bác Hương trả lời chẳng nên. Nhưng ngay sau đó, tại hòn đảo đàn bà đen như mực. Ngài Tổng Trưởng Thông Tin, cái mồm của Chính Phủ, bèn đi một đường bay bươm bươm phải ném bom Hà Nội để trả đũa.

Thế là hai vụ ông nói gà bà nói vịt.

Cách đây ít ngày, khi trả lời câu phỏng vấn của một ký giả ngoại quốc, Thủ Tướng Hương trả lời là miền Nam chưa mạnh để có thể nói chuyện thẳng với Hà Nội.

Sau vài hôm, tại Kuala Lumpur, Ngài Tổng Lao-lực bèn phát ngôn rằng Việt Nam Cộng Hòa đã đủ mạnh để nói chuyện với Hà Nội. Thế là ba vụ ông nói gà bà nói vịt.

Ồ hô! quá tam ba bận. Chẳng hiểu rồi sẽ còn một vụ thứ tư, thứ năm v.v... làm cam như vậy nữa chăng?

Bác Thủ Hương là một nhà giáo. Ông thầy giảng một đẳng, mà ba tháng học trò trả bài trật lất, thì sao đây, thưa Bác Thủ? Một là « Giáo bất nghiêm, sư chi họa », hai là dùng thước kẻ, tặng cho mỗi cậu mấy roi vào mông đít.

Có phải vậy chăng, Thưa... Bác Thủ?

## BỐC THƠM

(Tiếp theo trang 4)

Từ Lộ hỏi lại:

— Đầu có thể, thầy chỉ nói dốt Sứ danh cho chính để làm gì? Không từ « nhục » quá, bèn xô nhò:

— Nhà người... quê thấy mẹ! Người quân tử điều gì chưa biết rõ, thì đừng nói vội. Danh không chính thì nói không xuôi, nói không xuôi thì việc không thành (danh bất chính tắc ngôn bất thuận, ngôn bất thuận tắc sự bất thành). Cho nên phải có danh chính thì mới được.

Nói được, thì làm được mới hay. Xem như vậy, thì ông Nghị « Trâu Ăn », cũng là người biết coi sự « chính danh » là trọng. Nhưng bây giờ danh đã chính rồi, nghĩa là nói xuôi rồi. Nói được mà làm không được, tức là... nói phét. Mà nói phét, thì ông « trâu ăn » sẽ bỏ bố với các ông « trâu buộc ».

Ráng lên!

## xin can giới thể thao nước ta

Giới thể thao An-Nam ta lại đang ti toe đình lên đường tham dự Thế Vận Hội tại Mê Tây Cơ, vào cuối năm nay.

Hình như phái đoàn sẽ gồm 15 người và số tiền nhà nước định chi ra là ba triệu.

Từ xưa tới nay, giới Thể Thao nước ta tham dự rất đều đặn các kỳ Thế Vận, Á Vận hội v.v... Tiền chi cho Thể Thao xuất ngoại cũng nhiều. Nhưng kết quả, đều ... tháo tông!

Vậy xin can các nhà Thể Thao nước ta. Nếu định đi buôn bán, hay đi du lịch, thì cứ dùng danh nghĩa đó mà đi. Đừng dùng danh nghĩa Thể Thao, vừa tốn tiền nhà nước, vừa túi cho đất nước. Ai có tình thân Thể Thao cao. Hãy cứ chịu khó tập tành ở nhà. Khi nào tài năng đã khá, có thể ganh đua cùng người với hy vọng ăn thua, thì hãy đi. Vẫn biết, tinh thần thể thao, chỉ cần ganh đua chứ không cần thắng. Nhưng đó là khi đất nước thanh bình, thừn thái phương tiện, có kéo cả phái đoàn mấy trăm mạng đi cũng chẳng sao.

Nay, nước mình nghèo, đang chém giết nhau, tài năng lại chỉ như ngon cỏ, kéo nhau đi làm chi cho thêm đau lòng?

Hãy xem như Đại Hàn, người ta yên hàn từ 15 năm qua, kinh tế đang thời kỳ phát triển, mà mới đây người ta đã từ chối tổ chức Á vận hội để tiết kiệm tiền phát triển kinh tế. Được tổ chức Á vận là một vinh dự. Nhưng họ đâu có ham.

Nhất là, cứ mỗi lần thể thao ta ra đi, lại một lần tháo tông. Rồi mỗi lần tháo tông, lại trình bày lý do tại cái này, tại cái kia v.v... Sốt ruột lắm.

Cứ ở nhà là yên chuyện.

## còn may chán

SAIGON Theo một nguồn tin được mấy báo đăng tải, thì hôm rồi, tại Tổng Nha Thanh Niên, đã diễn ra một trò bàn giao hay đáo để.

Số là Bộ và Nha Liên hệ (VHGD và TN) đặt giấy mời, tổ chức lễ bàn giao của hai ông Cựu và Tân Tổng Giám Đốc TN. Đúng giờ hẹn, một Ngài Long, và bà con xa gần lò rờ tới. Nhưng đến giờ ký giấy bàn giao, mới vỡ lẽ rằng còn thiếu một sắc lệnh của Thủ Tướng cử ông Tân thay ông Cựu.

Chưa có sắc lệnh thay thế, thì bàn giao thế chỗ nào được. Thế là mọi người cười xoà, tán phét một hồi cho đỡ ngượng, rồi lục tục giải tán.

Thời buổi cách mạng có khác. Người ta làm ăn diễn hay.

Cũng may, chỉ là một vụ bàn giao. Nếu người ta lôi một người ra pháp trường, bản gục mẹ nó xuống, rồi mới chột nhớ là chưa có án, thì bỏ bố.



## uỳnh bỏ bố nó đi bà con

Sau đây là một tin vặt, nhật được trên nhật báo:

SAIGON 1g trưa 2-7, ông Tr-đình-Giáo (Cảnh sát Công Lộ), đứng gác ở góc đường Đinh Tiên Hoàng và Phan-đình-Phùng thấy một Mỹ kiều lái xe du lịch quá mau và vượt đèn đỏ. Ông Giáo thời còi chặn xe lại và xét hỏi giấy tờ. Mỹ kiều nọ hậm hực xuống xe, đánh ông Giáo và tước luôn khẩu súng. Nhiều cảnh sát khác trông thấy chạy đến can thiệp, điệu Mỹ Kiều kia về bốt Y khai tên là G T L 29 tuổi.

Gặp một đứn hồn lảo bạt mạng như vậy, sao không làm một phát « chỉ thiên », cho nó... bỏ mạng, mà lại để nó trước súng?

Lần sau, gặp cơ này mong bà con làm ơn uỳnh thẳng tay, cho nó tởn đến già. Phú lít An-Nam đầu phải bỏ bố, mà định dờ trờ thực dân?

## tặng giá đi chợ

Sau mỗi vụ Tổng công kích, ông « đồ vui » trên 1 V lại nghĩ xả hơi mấy tháng. Đồ vui chứ có đánh đấm gì đâu mà nghĩ làm thế? Sau đợt một, nghĩ 2 tháng, sau đợt 2, lại nghĩ 2 tháng nữa. Và mới lộ ra được vài tuần nay.

Có điều lạ là từ khi bắt đầu tới giờ, đã hai năm, mà tiền thưởng vẫn y nguyên. (Câu đầu 5đ. Nếu đúng cả 9 câu: 1280đ) Từ 2 năm nay, đồng tiền mất giá đi bao nhiêu, các cụ có biết không? Ít nhất cũng là 50%, vậy phải tặng giá tiền thưởng đi chợ. Thời buổi đất đỏ mà.

## cần tách rời giữa chống Cộng và đớp

Mới đây, Ủy Ban Bài Trừ Tham Nhũng Hạ Viện đã mở một cuộc họp báo trình làng về Văn Đê Tham Nhũng, Kết quả, chỉ có mấy chục anh tham ăn cỡ tẹp riu bị lôi ra ánh sáng. Còn bọn tham nhũng cỡ bự, vẫn dềch thẳng nào dám động đến.

Thấy ngứa ngáy, một tháng nhà báo bèn văn rằng: Trước đây, ông phó Tổng Kỳ đã đi một đường phát ngôn rằng chín phần mười các ôngbụ trong chính Phủ đều đớp rất kỹ. Và báo chí Huê Mỹ cho rằng có nhiều Tướng quân cũng chịu khó đớp lắm, vậy ủy ban nghi sao?

Bên đáp rằng:

Những bài báo Mỹ gán cho Tướng An-Nam tham nhũng, rất khó kiểm chứng. « Vì cùng bài báo đó vừa khen ông Tướng là có công chống cộng, lại vừa bôi



## xử vụ cần xa

- Chánh án: Bị can 1 tên gì?
- Bị can 1: Arthur.
- Chánh án: Bị can 2 tên gì?
- Bị can 2: Robert.
- Chánh án: Các bị can có nhận tội không?
- Bị can 1 và 2 cùng thưa: Dạ, tội gì?
- Chánh án: Tội đi mây về gió.
- Bị can 1: Tôi là lính đánh bộ, không phải phi công.
- Bị can 2: Tôi có lái phi cơ phản lực bao giờ đâu.
- Chánh án: Bị can có nhận tội trồng cây cần sa tại căn cứ Mỹ ở Việt Nam không?

- Bị can 1: Dạ, tôi tặng gia sản xuất!
- Bị can 2: Tôi cũng thế.
- Chánh án: Tại sao các bị can lại trồng cây cần sa?
- Bị can 2: Dạ, cây nhà lá vườn, khỏi phải đi mua.
- Chánh án: Các bị can trồng cây cần sa làm gì?
- Bị can 1: Dạ, để xài. Xài không hết thì bán.

- Chánh án: Các bị can có biết trồng cây ma túy như vậy là phạm pháp không?
- Bị can 1: Dạ, trồng ở Việt Nam mà. Ở bên tụi tôi làm gì chả được.
- Chánh án: Tại sao các bị can xài cần sa?
- Bị can 2: Dạ, tụi tụi ai cũng xài hết chọi.
- Bị can 1: Xài cái đó phải lắm, mê ly lắm. Không tin, mời ngài dùng thử.

- Chánh án: Các bị can trồng bao nhiêu cây cần sa?
- Bị can 2: Chỉ có bốn chục cây.
- Chánh án: Cho tòa một cây được không?
- Bị can 1: Bị nhờ hết chọi đời.
- Chánh án: Tòa phạt mỗi bị can 6 tháng tù ở.
- Bị can 1 và 2: Ô kê. Khỏi phải đi đánh giặc.

## 1 vụ uấn đ... vào dư luận thể giải

SAIGON—Đầu tháng rồi, trước khi nghỉ xả hơi... thùm, dân nhà hát Tây đã chờ tới ba phái đoàn lên đường đi giải độc dư luận thể giới, mỗi phái đoàn

là tham nhũng. Như thế chính là một bôi lọ dù người nói ra là viên chức lập pháp Mỹ. Người Mỹ không thể ý rằng đã trợ giúp cho ta mà ngang nhiên bôi lọ V.N.

Dám phang Mỹ như vậy là khá lắm. Nhưng lý luận về sự ăn bẩn, rất ư là dở ẹc. Cái việc tham nhũng, và cái việc chống cộng, là hai việc khác nhau. Nếu một Tướng quân chống cộng hăng mấy tháng nhà báo có quyền khen ông ta chống cộng hay. Nhưng nếu song song với cái vụ chống cộng hay, ông đớp cũng hay, thì mấy tháng nhà báo có quyền liệt ông vào số tham nhũng. Không phải hề chống cộng hay là không biết đớp. Nhiều khi, nhờ ở cái chống cộng hăng, nên mới có nhiều phương tiện, và do đó, mới có chỗ đớp bằng thích.

Vậy thì, đừng nên làm lần cái việc chống cộng với cái sự ăn bẩn. Ai chống cộng hay, nên khen và tặng mấy cái mẽ đay về thành tích chống cộng. Còn về thành tích đớp hít của công, thì cứ mời đi... ừ cho gặp.

tới bà mạng. Phái đoàn thứ nhất « đi » 5 nước: Đan Mạch, Thụy Điển, Phần Lan, Do Thái, và Anh Quốc. Phái đoàn thứ hai « đi » 5 nước: Ấn, Nhật, Đài Loan, Đại Hàn, Thái. Phái đoàn ba « đi » 4 nước: Mã Lai, Nam Dương, Tân Tây Lan, và Úc. Tổng cộng là « đi » tới 14 nước. Sướng nhè!

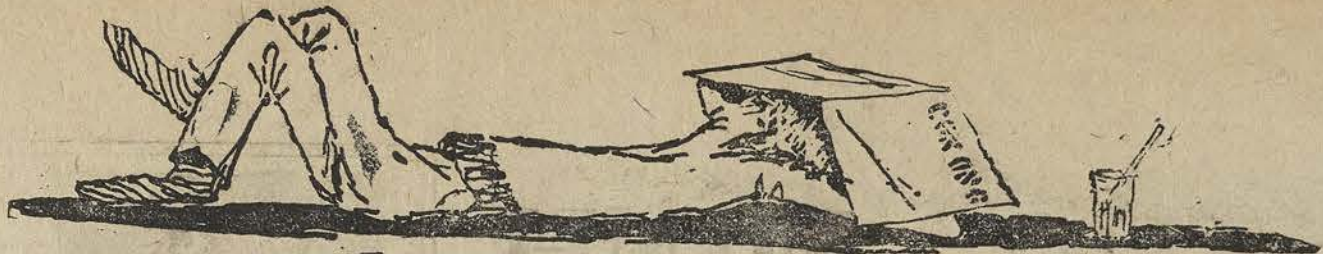
Ly kỳ rùng rợn nhất là toàn phần các phái đoàn được chọn lựa theo thể thức... rút thăm! Cái « đi » cái vụ kia, mà rút thăm, thì còn tạm được. Và là liền ông con t ai, thắng nào cũng như thắng nào. Cùng lắm, chỉ khác nhau chút ít về kích thước. Nhưng đi giải độc dư luận mà rút thăm, thì thà ra... Chợ Bến Thành mà vợ, có khi còn chắc ăn hơn. Ngay ở diễn đàn nhà hát Tây, Nhiều anh ngọng, lập mái không nổi một câu tiếng Việt cho ra hồn. Bây giờ, những tay ngọng này mà trúng thăm đi diễn thuyết ở ngoại quốc, thì vui đáo để. Lần trước phái đoàn ba mạng đi Mỹ đã rút thăm. Kết quả, khi về, cắn nhau như chó.

Thế mà vẫn chưa chừa, vẫn chờ trở rút thăm!

Mỗi một phái đoàn hay một cá nhân đại diện cho nước mình ra nước ngoài, người ta thường bảo là « đem chuông đi đánh nước người ». Nhưng dân ngọng kinh miền thì đánh chuông thế chỗ nào được. Sự rằng chuông không đánh, các chú lại... uấn đứ vào dư luận thể giải, thì bỏ mẹ.

MA TIT





# CẢ KÊ DÊ NGÔNG

## MỘT PHÁT THÍ NGHIỆM NGOẠN MỤC CỦA BỘ QUỐC PHÒNG

Một cú điện thoại gọi tới tòa soạn. Người ở đầu giây bên kia, một người đàn bà, kêu đích danh tôi để được nói chuyện. Khi cầm tới điện thoại, không đoán được chuyện gì, nhưng tôi vẫn thấy nhiều hứng thú. Thì ra người nữ độc giả gọi tới để nói về phát thí nghiệm ngoạn mục của Bộ Quốc Phòng, đặc biệt áp dụng cho khóa 2/68 sĩ quan trừ bị. Tiếng người đàn bà ở đầu giây bên kia sốt sắng hỏi:

— Ông có viết gì về việc các sinh viên sĩ quan phải đi học hạ sĩ quan?...  
— Thưa bà, không.  
— Tại sao vậy?...  
— Vì thưa bà, tôi đồng ý với nhà nước. Tôi còn mong cho họ đánh rớt nhiều hơn nữa.

Một giây im lặng... Tôi định bỏ máy xuống, thì tiếng người đàn bà ấy lại hỏi, giọng gay gắt:

— Ông cho biết lý do...  
— Thưa bà, vì những ông sĩ quan trẻ, mới ra trường, thiếu tác phong và khả năng, đã... giết nhiều lính quá. Chưa có kinh nghiệm về chiến trận, khi ra trường, họ được giữ chức trung đội trưởng hay đại đội trưởng, cầm sinh mạng cả hàng trăm binh sĩ. Có nhiều ông còn hách dịch phách lối, coi thường cả ý kiến của những người lính già, bóp cò súng đã chai tay. Bởi vậy, họ đã dẫn binh sĩ đi vào những cuộc phục kích mà những người có kinh nghiệm chiến trận, chỉ cần đánh hơi cũng nghĩ thấy. Tôi khi có súng nổ, họ cuống lên, rồi... không phát được cái lệnh nào nữa. Với những người ấy, dù có bằng cấp cao, tôi chỉ đồng ý để cho họ làm những cấp thừa hành...  
— Thế thì cho họ học hạ sĩ quan có ích lợi gì không?...  
— Thưa bà, ích lợi nhiều chứ. Là trung sĩ, họ chỉ là tiêu đội trưởng, nằm trong tay có hơn mười mạng người. Với số người đó cũng là quá đủ cho một anh « blanc bec »...  
Đầu giây bên kia lại im lặng... Hình như có tiếng si sào bản tán. Rồi lại có tiếng hỏi:

— Ông nói vậy vì ông là sĩ quan rồi...  
Đầu sao thì ông cũng xong rồi, vì ông được hưởng nhiều đãi dãi của những chương trình huấn luyện thời trước...  
Tôi vội nói ngay:

— Thưa bà, xin lỗi bà. Tôi không là sĩ quan, mà chỉ là... lính. Từ ngày mặc quần áo ka ki đến giờ, chưa bao giờ tôi được... chỉ huy.  
Im lặng... Và tiếng bô máy nhè nhẹ.

★  
Cả hơn một tuần nay, tin được bản tán nhiên nhất là tin gần một ngàn ông trí thức đi làm lính.  
Đầu sao thì mấy ông trí thức hiện tại cũng còn kếm xa Nguyễn Công Trứ, làm lính hay làm quan, cũng vẫn coi đó là một chức vụ để phục vụ hết mình.

★  
Từ bao nhiêu năm nay, nước Giao Chỉ đã loạn quá rồi... Một thằng bạn yếm thế của tôi đã thờ dài mà than rằng: « ời, ở cái thời này, làm quan còn dễ hơn là... đàn bà đẻ. Vì rằng đàn bà đẻ còn phải cần tới chín tháng mười ngày, chứ làm quan thì chỉ cần tám tháng học trường Thủ Đức...  
Tôi chê ông Bô lão Trần ngọc Nhuận khi trả lời báo chí rằng, vì nhu cầu sĩ quan đã đủ, mà nhu cầu hạ sĩ quan thì còn thiếu... Tôi muốn hỏi ông Nhuận: Biết thế nào là đủ?... Biết thế nào là thiếu?... Các ông Bô lão thường có nhiều câu trả lời rất hàm hồ. Khi lệnh tổng động viên mới sắp sửa thò đầu ra lò, ông tuyên bố rằng nhu cầu sĩ quan đã đủ, thì thử hỏi rằng cái lệnh tổng động viên còn có giá trị nữa hay không!

Có lẽ cũng không nên trách ông Nghị Nhuận. Vì rằng ông còn trẻ. Người ta chỉ chê trách Viện Bô lão. « Cá lớn bỏ cả đi đâu, để cho tôm tép cắn câu, đồ mồi... » Không có gì khôi hài cho bằng một anh mặt trắng, còn trắng hơn cả lũ người ngồi ở hội trường Đồng Đế, lên giọng kẻ cả, khuyên bảo những người ngồi dưới về tác phong, xử thế. Bất mãn ở đâu mà ra? Ở những buổi nói chuyện « thân mật » ấy, chứ còn ở đâu ra nữa.

Trong việc này, dân Giao Chỉ còn nhận thấy một điều là các ông Bô lão quá chú trọng đến sự bất mãn của trí thức. Hãy tạm gọi những người có bằng tú tài trở lên là trí thức, tuy rằng thời cổ xưa, các cụ ta gọi những cái rơm của những tụi bằng cấp nhỏ, là cái « tú tài chi bệnh ». Còn những cái bất mãn lớn lao, cũng ở trong quân đội, là cái quy chế cho hạ sĩ quan, đã có ông nào ở cái Ủy Ban Quốc Phòng thương viện nghĩ đến chưa? Hay là cứ để cho lúc nào cũng dính kèm với chữ « và »: Hạ sĩ quan « và » Binh sĩ. Để rồi những người hạ sĩ quan thấy cuộc đời binh nghiệp của mình tối thui như đêm ba mươi Tết.

Bởi vậy mới có bài ca dao:  
« Từ biệt em, anh đi Trưng sĩ.  
« Em ở nhà, lấy Mỹ nuôi con.  
« May này, xong việc nước non.  
« Anh về, anh có Mỹ con, anh bông... »

Theo như tôi nghĩ, việc đặt bằng cấp là nặng trong việc xếp hạng cấp để giúp nước, không nên có trong thời chiến. Những người gọi điện thoại tới các nhà báo để phân đối việc các sinh viên sĩ quan khóa 2-68 phần nhiều là đàn bà, con gái. Tôi không hiểu tại sao? Tôi chỉ có thể phỏng đoán là những người mẹ, những người vợ, những người yêu, sợ người đàn ông là hạ sĩ quan trong khi hạ sĩ quan chưa có một quy chế đứng đắn.

Bà Chuẩn úy, tất nhiên phải lớn hơn bà Trưng sĩ. Bà Thiệu tá, nhất định phải lớn hơn bà Thượng sĩ... Người đàn bà chưa bao giờ được ra trận, không hiểu rằng, bom đạn chúng nó không kiêng nể địa vị. Nhận một viên đạn AK vào ngực, thì đến ông Trưởng cũng « ngấm cú tử ». Cấp bậc chỉ là để chỉ huy. Mà khi không có tài chỉ huy thì thử hỏi rằng, mang cái cấp bậc lớn, có ích lợi gì cho cái quân đội nước Giao Chỉ này không?...  
★

Trong cuộc nói chuyện bằng điện thoại với bà độc giả thân mến, tôi có nói rằng tôi đồng ý với nhà nước trong việc đánh rớt các ông trí thức, cho các ông này đi học hạ sĩ quan ngoài Đồng Đế. Tôi cho rằng ông Trưởng ở Cục Quân Huấn đã nghĩ tới việc cứu sinh mạng những người binh sĩ, phải dưới quyền những ông quan trẻ ít có kinh nghiệm chiến trường, chỉ huy binh sĩ với một mô hình điển nhà trường.

Từ xưa tới nay, tôi vẫn ít có cảm tình với những ông quan vừa rời khỏi quân trường, nhất là những ông sĩ quan trừ bị. Các ông đó lúc nào cũng bị ám ảnh bởi cái hào quang sáng ngời ngoài đời sống dân sự, nên khi khoác áo nhà binh, các ông đó có vẻ lạc lõng, không hợp. Khi bị chỉ trích, các ông đó thản nhiên trả lời:

— Con người thì cần gì ở bên ngoài... Ăn thừa nhau là ở cái « culture »...  
Có nhiều ông rất hách dịch, bắt l... xuống Cầu Lạc Bộ mua đồ ăn sáng, mua nước, bưng lên hầu hạ như hầu bố già. Tôi không hiểu rằng ông ta nghĩ sao, nếu ông ta là lính mà được quan « sai bảo » như vậy. Với cấp dưới thì phách lối, với cấp trên thì thỉnh thoảng lại kể một vài câu chuyện: tôi mà được giải ngũ, tôi sẽ làm... Thường thường thì cái chức trước mà ông ta kể khi ông ta giải ngũ, là cái chức mà ai nghe cũng phải sợ đến nhiều khi... tề cả ra quân.

Tôi đã được chứng kiến nhiều cảnh một ông sĩ quan trừ bị mắng những người lính già: tôi làm được thì « anh » cũng phải làm được. Cảnh một ông nhóc chỉ đáng tuổi con cháu, bắt một ông già thuộc loại cha, chú, năm hit đất, nhảy xôm và cho rằng như vậy là thi hành kỷ luật quân đội. Nhưng khi hữu sự, một viên đạn pháo kích nổ, hay một tràng đạn AK bắn ngoài hàng rào phòng thủ, cũng làm cho ông ta tái mặt, rồi ngồi nín câm, không phát ra được một cái lệnh nào. Rồi lại phải tới tay những người lính già cất đặt vị trí phòng thủ, dạy lính mới cách cho một viên đạn lên nòng rồi khóa an toàn. Cuộc chiến qua đi, người ôn ào nhất vẫn lại là các ông quan trẻ.

Trong nhu cầu cấp bách của thời chiến, chỉ nên để cho các ông trí thức tham dự chiến tranh, mà không nên để các ông trí thức chỉ huy chiến tranh. Chỉ có nước Giao Chỉ mới để các ông trừ bị, chỉ huy mấy ông hiện dịch. Những người coi nhà binh là một cái nghề, để cho mấy anh nhà binh « phát phờ như tấm lụa đào », lên lớp, giảng dạy về tác phong, đạo đức thì bậc thức giả chỉ còn than được một tiếng: cái nước này loạn rồi!

★  
Một điều xin các ông Bô lão và Nhi đồng: Cho câu chuyện này nó êm đi. Việc của gia đình quân đội, một việc thật nhỏ, không có liên quan gì tới Quốc Phòng. Có « mị » nhay thì cũng phần nào thôi. Nhờ các anh tí!

★  
DÊ HỨC CẠN





**từ Bắc vô Nam...  
... sắp thành tân triệu phú**

OO OOOOOOO  
SỨC VOI

Chí Sĩ Minh Võ, chủ tiệm CON ONG, sau khi ra Cầu Lạc Bộ Báo Chí nghe mấy chú em văn nghệ sĩ Bắc Việt hỏi chánh trình diễn ca nhạc, vừa về đến tòa soạn đã toang toác cái miệng :

— Ôi cha mẹ ơi! những thằng thợ hát ở cái đất Sài Gòn này sắp đội cả lũ rồi!

Hỏi : sao mà đội, nhà chí sĩ giải thích :

— Thì mấy chú hỏi chánh Bắc Việt, hừng nào các chú ấy được phép đi trình diễn bên ngoài kiếm tí tiền cơm, các chú sẽ cướp hết khách của mấy cậu ca sĩ ngũ gục đây.

— Bộ các chú ấy hát hay lắm sao?

— Ủi chao! chúng nó toàn giọng ténos, hát oang oang khỏi cần micro, các cậu mà được nghe Đoàn Chính, con của Đoàn Chuẩn trình bày bài "Gửi người em gái Miền Nam" của ông già nó, thế nào các cậu cũng phải mê.

Rồi nhà chí sĩ giờ chân múa tay làm điệu bộ :

— Nhất là lúc bốn đứa nó hợp ca bản "Trống Cơm" của Phạm Duy thì tuyệt vời! này nhé : bốn đứa đứng thành hình vòng cung, hai đứa đi xéo vô, hai đứa thụt lại đập búng làm tiếng trống, chúng nó hoà vào nhau ăn khớp không thể tả được. Mà cái hay là chúng nó mới hỏi chánh mới học bản nhạc này có ít ngày. Tao mà gặp thằng Hoài Bắc, thế nào tao cũng bảo "Rồi Ban Thăng Long của tụi bây nếu không cải tiến thì thất nghiệp đến nơi rồi!"

Nghe chủ tiệm CON ONG bô bô về Đoàn Chính, kẻ viết bài này sức nhớ tới hai thằng bạn Đoàn Chuẩn, Từ Linh, tới những kỷ niệm xa xưa hồi còn ở Hà Nội thường tới Hàng nước mắm VẠN VẠN năm dài cả buổi để nghe tiếng đàn guitar hawaienne của Đoàn Chuẩn. Và thường nhất cái đức tính say mê nghệ thuật của thằng bạn tài hoa là lúc tản cư ra chợ Đông Nấm Thái Bình tài sản bỏ lại hết ở Hà Nội, hẳn vẫn cố ôm theo bằng được cây đin điện, chỉ để... ngấm cho đỡ buồn chớ ở đó u xà điện mà cắm ampli và gây cho đàn kêu lên thành tiếng?

Rồi lại sức nhớ ra rằng mấy năm trước đây có những cha cũng chú kiết nào không biết đã đem những bản nhạc tuyệt cú mèo của Đoàn Chuẩn ra xuất bản rồi tái bản tùm

lum, như Thu Quyển Rủ, Lá Thư, Tà Áo Xanh v.v. nghe đâu tới cả chục bản. Nhưng bài hát đó rồi còn được trình diễn trên Đài Phát Thanh, Truyền Hình, Đại Nhạc Hội, được thu vào đĩa, vào băng và cũng đem bán tươi hột sen, bắt chấp quyền tác giả.

Mấy năm trước, chuyện đó có thể xập xí xập ngầu được, nhưng bây giờ chú em Đoàn Chính đã vô đây rồi, hẳn trở thành người quốc gia, đương nhiên là kẻ thừa kế chính thức của Đoàn Chuẩn, và có quyền đi hỏi thăm sức khỏe những ai đang còn thiếu nợ cha hắn.

Theo lời một vài tay hiểu biết về thị trường nhạc, thì tình sơ sơ tiền bản quyền, tất cả các bản nhạc của Đoàn Chuẩn nếu trả cở sống phăng có lẽ cũng lên tới bạc triệu. Nghĩa là nếu biết cách đòi, hỏi chánh viên Đoàn chính của chúng ta sắp trở nên một, tân triệu phú đến nơi rồi! Ấy là chưa kể bản "gửi người em gái Miền Nam" trước sau cũng lọt vào mắt xanh một nhà lái nhạc, và thế nào giọng ca còn đượm mùi Hà Nội của Đoàn Chính lại chẳng được mời tới thâu vô đĩa?

Kể hèn này đem ý kiến trên ra bàn với anh em CON ONG, và toàn thể tòa soạn từ chủ tiệm đến các cây viết chữ bởi hằng tiết vịt nhất nước đều đồng lòng nhất trí ủng hộ cho Đoàn Chính trở thành tân triệu phú. Vậy có lời báo động trước cho những kẻ nào lâu nay "ăn cướp cơm chim" của Đoàn Chính, dầm bữa lên tìm óc của Đoàn Chuẩn để hốt bạc, hãy mau mau tìm đường... hỏi chánh lệ lệ, đừng để các hiệp sĩ CON ONG phải xuất chương mà sê má; cả chỉ lẫn chài, lúc biết hối tiếc có lẽ đã muộn màng!

Bên vực cha con Đoàn Chuẩn Đoàn Chính, anh em CON ONG chợt thấy thương cả cho anh chàng nhạc sĩ thể thâm Trịnh Công Sơn. Nhạc sáng tác ra hàng đống, giúp cho bao nhiêu đứa vô bạc triệu, mà rốt cuộc chính cha đẻ của cái bản nhạc ăn khách ấy vẫn cứ đói rách như thường, chúng nó chẳng thêm chi cho đến một ly cà phê!

Một tay tổ sư thâu băng nọ đã tiết lộ : mỗi ngày trung bình anh ta "phát" ra được 20 bản nhạc của Trịnh Công Sơn. Với giá 5 bộ một bản, mỗi ngày anh vô được 1 vé, mỗi tháng 30 vé, cuối năm tổng cộng độ 3 tề ngon ơ! Trong khi đó, Trịnh Công Sơn vẫn chỉ biết có khóc than, trút tất cả niềm u uất hờn tủi của mình lên những nốt nhạc... không ra tiền!

**ghép gan**

(Nhân phong trào ghép tim Quốc tế)

Xin ghép cho tôi một lá gan  
Loại chi bất kể miễn chu toàn  
Gan heo tốt lắm : Xoay ăn bám  
Gan chó hay ghê : Được cắn càn  
Thế sự thăng trầm không phải nghĩ  
Nước non diên đảo khỏi lo toan  
Trò hề giữa chợ tha hồ diễn  
Lưu xú lưu chi cũng cóc cần

TIỀN LÃNG DU

**mong Đ.T. Vũ-q-Tài  
ghé mắt tới các em  
một chút**

"Con Ong" mới nhận được một lá thư của một độc giả nữ quân nhân.

Thư tá oán rằng nhiều chị em nữ trợ tá xã hội, ở cục xã hội Q.Đ, từ trên một năm nay, thường bị hàm oan về vấn đề kỷ luật sao đó.

Nếu đăng nguyên văn cả cái thư lên báo, thì nó mê ly rùng rợn lắm. Nên chỉ tóm tắt sơ sơ như vậy thôi.

Trong thư có đoạn sau :  
"Nếu ông muốn tìm hiểu, hãy đến 6 Đồn Đất mà tìm hiểu thêm chứ Đại Tá Vũ quang Tài của chúng tôi đâu có thấu nỗi lòng của cấp dưới".

"Con Ong" không dám mở tới địa chỉ trên để tìm hiểu thêm. Lỡ ra bị kết tội là :

"Con Ong đã tỏ đường đi lối về" thì bỏ mẹ. Vậy, khi nào rảnh, nhờ Đại Tá ghé mắt tới nỗi lòng của chị em một tí. Nếu Đại Tá có muốn tìm hiểu thêm, xin cứ phôn cho Con Ong.



**GIA LONG  
thu băng**

132 Trương Minh Giảng  
Saigon  
(Ngã ba Kỳ Đồng)  
Trương minh Giảng)

Nhận thu băng giao gấp, bán thu băng sẵn, bán đĩa Băng thu sẵn đủ loại nhạc cho đủ loại máy, lớn, nhỏ Steréo, mono, hi fi. Các loai nhạc có thu sẵn như : nhạc êm dịu, kích-dộng khiêu vũ, tân nhạc mới nhạc tiền-chiến, tuồng cải lương. Băng học ngoại-ngữ : Anh Mỹ, Pháp, Đức, Ý, Nhật. bộ nào cũng có sách học.

Kính mời đến thường thức và chọn lựa.

Mở cửa từ 07 giờ sáng tới giờ, nghiêm cả ngày lễ.

Mỗi ngày bạn đọc và cổ động

**CÔNG LUẬN**

Tờ báo lớn nhất, mạnh nhất, nhiều độc giả nhất hiện nay

Chủ nhiệm chủ bút TÔN THẤT ĐÌNH  
Tổng thư ký tòa soạn LÊ HIỀN  
Giám đốc trị sự VŨ ĐẠO DZOANH

⊗ TIN TỨC NHANH, NHIỀU, XÁC ĐẲNG  
☆ BÌNH LUẬN NẢY LỬA ⊗ GIẢI TRÍ HỮU ÍCH

CÔNG LUẬN KHÁC TẤT CẢ VÌ CÓ :

TRANG CỦA LÍNH Tôn thất Đình phụ trách  
TUỔI NGỌC Duyên Anh phụ trách

MÁCH LUẬT, MÁCH THUỐC, GIẢI ĐÁP QUẢN DỊCH, ĐỘNG VIÊN  
THẮC MẮC DÂN CHÚNG, TIỂU THUYẾT THƠ MỘNG THANH CAO

ĐẶC BIỆT : HỒI KÝ TÔN THẤT ĐÌNH

đón đọc tác phẩm thứ mười sáu của DUYÊN ANH

**MÂY MÙA THU**

truyện dài duyên anh

— Một truyện thơ mộng nhất, thiết tha nhất của tác giả "Hoa thiên Lý"

— Một truyện hiện như đôi giòng sông Tiền Hậu và thơm ngát tình người Miền Nam.

— Một truyện của đứa trẻ mồ côi "Bắc Kỳ" gặp người cha nuôi "Nam Kỳ" cho nó hy vọng và cuộc sống

— ... với một gánh hát nghèo phiêu bạt lục tỉnh

BÚP BÊ XUẤT BẢN

ĐỜI MỚI 280 VĨNH VIỄN

TỔNG PHÁT HÀNH

ĐÃ BÁN KHẮP NƠI



